

www.galarna.si

Tillie Cole: *A Veil Of Vines*

Prevod: Matej Krajnc

Copyright © Tillie Cole 2016

© za Slovenijo: Hiša knjig, Založba KMSŠ 2017

Vse pravice pridržane.

Brez predhodnega pisnega dovoljenja je prepovedano uprizarjanje, reproduciranje, distribuiranje, dajanje v najem, javna priobčitev, predelava ali druga uporaba tega avtorskega dela ali njegovih delov v kakršnemkoli obsegu ali postopku, vključno s fotokopiranjem, tiskanjem, javnim interaktivnim dostopom ali shranitvijo v elektronski obliki.

Slika na naslovnici: Shutterstock, Period Images

Distribucija: Avrora AS d. o. o., p. p. 168, 4290 Tržič

Tel. +386 (0)59 932 107

www.galarna.si

CIP - Kataložni zapis o publikaciji

Univerzitetna knjižnica Maribor

821.111(73)-311.2

COLE, Tillie

Tančica z viticami / Tillie Cole ; prevod Matej Krajnc. - 1. izd. -

Maribor : Hiša Knjig, Založba KMSŠ, 2017

Prevod dela: A veil of vines

ISBN 978-961-7015-48-5 (trda vezava)

ISBN 978-961-7015-49-2 (broš.)

COBISS.SI-ID 92804353

Tillie Cole

Tančica z viticami

Prevod:
Matej Krajnc

Vsem tistim, ki jih je ljubezen zadela kot strela.

Dolga leta je italijanski narod določala kraljevska eleganca. Kralji, kraljice, principi in princeze so vladali v gradovih in ljudje so se jim klanjali.

Tega potem niso več počeli.

Leta 1946 je država postala republika, kraljeva družina in njeni sorodniki pa so bili uradno ob moč in vpliv. Obveljalo je, da je Italija končno rešena vladavine modre krvi. Aristokracija je izgubila plemiške nazive, njeno izročilo pa vsaj javno ni nič kaj več veljalo.

A zasebno je stanje ostalo bolj ali manj nespremenjeno, izročilo ni šlo v pozabo, ne glede na silne želje italijanskega naroda, saj stoletij kraljevskih obredov in vpliva ni mogoče kar tako izbrisati.

Italijanske družine, ki so svojčas vladale brez omejitev, ki so bile utrip svete dežele, nekdanj podložne, so se tesno oklepale svojih nekdanjih privilegijev. V njihovih posvečenih krogih se ni kaj dosti spremenilo; ljudje, ki so jim bili najbližji, so obdržali plemiške nazive in tudi materialno bogastvo.

Nič se ni spremenilo.

Čas je tekel in minilo je mnogo lun. Izročilo in dolžnosti, povezane z njim, so preživali, modra kri pa je, kot poprej, še vedno tekla po žilah kraljevskih dedičev.

Sodobna Italija ne pozna plemiških nazivov, a dediščina ostaja. Še vedno imamo prince in princeze, še vedno vojvode in vojvodinje, ki zvesto skrbijo zase in za svoje izročilo. Dogovorjene poroke zagotavljajo nedotakljivost družin modre krvi in njihov prestiž se tako še večja. Njihov svet je posvečen in zelo zaprt; tem, ki so rojeni vanj, je to najpomembneje.

Tole pa je zgodba o tem, kaj se zgodi, ko nekaj poseže v njihovo omrežje moči in bogastva, ko srce potepta izročilo in ko se dve duši zlijeta v eno – dve duši, ki bi se sploh ne smeli srečati!

*Upper East Side, New York,
pred petnajstimi leti ...*

Caresa

»Zame?« sem vprašala.

Rahlo je pokimal. »O, potem pa najlepša hvala,« sem rekla. Njegov nasmeh je bil tako širok. Moj princ je bil visok, čeden in zagorel, s temnimi lasmi in svetlo modrimi očmi. Bil je Italijan, kot sva midva z očetom.

Stekla sem čez sobo do kovčka z oblekami in odprla pokrov. Čez ramo sem vrgla vse obleke, ki so bile v njem, in v kupu oblačil iskala zeleno. »Aha!« sem kriknila in povlekla obleko z dna kovčka, z njo pa tudi tančico, ki je sodila zraven. Za lanski božič sem jo dobila od none, svojo najljubšo obleko vseh časov.

Oblekla sem si jo, si povlekla na glavo tančico in se zazrla v ogledalo. Opazovala sem svojo podobo v njem in se smejala. Tako zelo sem imela rada to obleko! Vrtela sem se in vrtela, da so se mi dolgi konci obleke zapletli okrog nog.

Potem se mi je začelo vrteti še v glavi, pa sem odnehala in se ozrla na plišaste medvedke in punčke, ki so sedeli ob namišljeni poti do oltarja. Čakali so na začetek obreda.

Vzravnila sem se, stopila k vhodu v cerkveno dvorano in stisnila k prsim nevidne rože. Počakala sem deset sekund, potem pa začela mrmrati poročno koračnico. Noge so počasi sledile ritmu, druga za drugo.

Nato sem ga ugledala. Moj princ je stal pred oltarjem, v smokingu. Kazal mi je hrbet, a ko je slišal, da so gostje vstali, se je obrnil. Zadržala sem dih, ko so se njegove modre oči srečale z mojimi. Srce mi je tako razbijalo, da mi je jemalo sapo. Poročila se bom z njim, postala bom njegova žena.

Nasmehnil se je. Kar solze so mu prišle v oči, ko me je videl v prelepi obleki ... kar solze so mu prišle v oči od ljubezni.

Moj princ me je tako zelo, zelo ljubil.

Noge so se mi šibile, ko sem stopala proti oltarju, skoraj sem se spotaknila. A moj princ mi je, ko sem se mu približala, ponudil roko v pomoč. Ne bi pustil, da bi padla. Nikoli. Stisnila sem njegovo roko in se počutila tako polno! Prisotni so obmolčali, duhovnik se je približal. Zadržala sem dih in čakala, da začneva z zaobljubami ...

»Caresa, tu sem!« Pomežiknila sem, in potem še enkrat, in strmela v svoj odsev v zrcalu. Za mano je naenkrat stal moj očka.

»Papa!« Stekla sem do njega. Pokleknil je in me objel. »Vrnili

si se!« sem vzkliknila, ko me je poljubil na lice in močno stisnil k sebi.

»Si, carina,« je odgovoril in me nežno odrinil, da mi je lahko bolje videl. S temnimi očmi je premerjal moja oblačila. »Pridem iz Italije in naravnost na tvojo poroko!«

»Tako je!« Stopila sem korak nazaj in privzdignila rob obleke. »Ravno prav si prišel na poroko s princem!«

Papa je malce nagnil glavo. »Princ?«

»Ja,« sem ponosno pokimala. »Visok je, lep, temnolas, in najbolj modre oči na svetu ima!« Položila sem dlan na srce. »Najlepši v vsej Italiji je!« Nato sem se spet približala očetu in mu položila roko na ramo.

»Všec ti bo, papa. Tako dober je z menoj. Široko se smeji in zelo, zelo me ljubi!« In sem zašepetala: »Mogoče celo bolj kot ti!«

Papa je privzdignil temno obrv. »A tako?« Nakremžil se je in zmajal z glavo. »Ne, to ni mogoče! Nihče te nima raje od mene!«

Malce sem pomislila in prikimala. »Ja, verjetno imaš prav. Jaz sem tvoja mala duchessa, kajne, papa?«

Igrivo je pomežiknil. »Tako je, carina. Za mojo duchessa ne bo nikoli nihče dovolj dober!«

Sedla sva na tla, moja roka pa je počivala na očetovi rami. Papa je odsotno strmел v steno. Nato je rekel: »Torej sanjaš o poroki s princem?«

»Z italijanskim princem!« sem ga popravila. »Ki me ljubi in jaz njega. In ti me boš popeljal do oltarja v veliki katedrali.

TILLIE COLE

Moja obleka bo prekrasna, bela, s *superdolgo tančico, prepredeno z lepimi svilenimi viticami, takšno, kot je bila mamina na vajini poroki! Vsa Italija bo spremljala obred, vsi bodo jokali od sreče!*«

»Dobro,« je papa tiho odgovoril.

Z roko me je objel čez ramena in me privil k sebi. Dišal je po nebu, soncu in svežem zraku.

Zaprla sem oči in si predstavljala poročno obleko, ki jo bom nekoč nosila. Predstavljala sem si katedralo, rože, tančico z viticami ...

... in temnolasega, lepega princa ob sebi.

Tistega, ki ga ljubim z vsem srcem in ki mi to ljubezen vrača.

Moja 'sreča do konca dni' ...

Prvo poglavje

*Manhattan, New York,
sedanjost*

Caresa

Zaprla sem oči in se prepustila glasbi, ki mi je bobnela skozi telo. Na plesišču nas je bilo toliko, da je bil zrak že kar lepljiv. Telo je sledilo ritmu, noge so me bolele zaradi vrtoglavo visokih pet, ki sem jih nosila, koža pa mi je kar pordela od precejšnjih količin šampanjca znamke Dom Pérignon, ki sem ga zaužila.

»Caresa!« Zvok mojega imena je zarezal skozi trd zvok bobnov in klaviatur. Odprla sem oči in se iz kota kluba zazrla v smer, kjer je sedela moja najboljša prijateljica.

Marietta je sedela na prevelikem plišastem kavču in mahala z novo steklenico šampanjca. V smehu sem priplesala do njenega sedeža in se sesedla k njej. V hipu sem odprla steklenico in mehurčkasta pijača je spet začela teči.

Marietta se je dvignila na sedežu in si dolge svetle lase zavihtela čez ramo. Dvignila je kozarec, kot bi hotela nazdraviti, a namesto tega je užaljeno povescila spodnjo ustnico. Nagnila sem se k njej in jo šepetaje vprašala, kaj je narobe.

»Nazdraviti sem hotela *duchessi di Parma*, svoji najboljši prijateljici,« je zakričala čez zvoke nove pesmi, precej podobne prejšnji. »Najboljši prijateljici, ki me bo pustila samo v New Yorku in se nekje v zakotni Italiji poročila s pravim princem!« Zavzdihnila je in povescila ramena. »A tega nočem storiti. Nočem, ker bi to pomenilo, da bo noč kmalu mimo, jutri pa moj pajdaš odide!«

Ob njenih besedah me je nenadoma stisnilo v prsih. Ko pa so se ji v očeh nabrale še solze, sem se počutila, kot bi me nekdo sunil v trebuh. Odložila sem kozarec na bližnjo mizico, se pomaknila še bliže in ji položila roko na ramo. »Marietta, ne razburjaj se!«

Zdaj je tudi sama odložila pijačo in me zgrabila za roko. »Nočem te izgubiti!«

V želodcu me je kar zvilo. »Vem,« sem rekla. Ničesar nisem dodala, a Marietta je vedela, kaj hočem reči. *Tudi jaz nočem iti.*

Še vedno sem jo držala za roko in napol leže premerjala nabito plesišče. Ko sem opazovala v glasbi izgubljeno newyorško množico z Upper East Sida, me je zgrabil strah.

Tole je čisto zares moja zadnja newyorška noč. Zjutraj bom že na letalu v Italijo, kjer bom odtlej živela.

Marietta se mi je približala in se kislo nasmehnila. »Kako si?« je vprašala in mi stisnila roko.

»V redu sem, samo živčna, saj veš.«

Marietta je pokimala. »In tvoj papa?«

Zavzdihnila sem. »Vzhičen je. Čisto iz sebe je od sreče, ker se bo njegova hči poročila s princem, ki mi ga je izbral že v otroških letih.« A takoj me je popadel občutek krivde, da sem s takim tonom govorila o njem. »Pozabi, tole ni bilo lepo od mene!«

»Saj veš prav tako dobro kot jaz, *baronesa von Todesco*,« Marietta se je zabavala, ko je na moj način izgovarjala lasten plemiški naziv, »da ne moreva odločati o tem, s kom se bova poročili!« Segla sem po svojem kozarcu šampanjca, naredila dolg požirek in uživala, ko so mehurčki spolzeli po grlu. Marietti sem pomolila njen kozarec, svojega pa dvignila v zrak. »Na dogovorjene poroke in dolžnost, ki je pomembnejša od ljubezni!« Nasmehnila se je in trčili sva. »Ampak resno,« je rekla, »si res v redu? Čisto zares?«

Skomignila sem. »Prisežem, da ne vem, kaj naj ti odgovorim, Etta. Dogovorjena poroka – to bi še šlo, selitev v Italijo pa mi ni všeč. Italijo imam rada, moj dom je, tam sem bila rojena, a ni New York. Vsi, ki jih poznam, živijo v Ameriki!« Mariettine oči so sočustvovala z mano. »In kako se počutim ob dejstvu, da se bom poročila z Zenom Savono, razvpitim plemiškim plejbojem

iz Toskane?» Globoko sem zajela zrak. »Nimam pojma. To bo verjetno jasno čez kake tri mesece.«

»V obdobju 'dvorjenja',« se je zarežala Marietta in pri 'dvorjenju' v zraku naredila znak za narekovaje. »Ali ni neumno, da morata triindvajsetletnica in šestindvajsetletnik skozi obdobje dvorjenja?«

Nasmejala sem se ob njenem porednem tonu glasu, a precej trezno odgovorila: »Dva, ki se sploh ne poznata? Dva, ki morata ugotoviti, ali se sploh prenašata, še preden se za večno zaobljubita skupnemu življenju?«

Marietta se mi je približala. »Saj veš, da lahko tega tako imenovanega princa sovražiš iz dna srca, on pa seveda tebe, a bom na silvestrovo kljub temu tvoja poročna priča!« Prhnila je v smeh. »Dejstvo je, da je datum že določen, in to pove vse. Poročila se boš in konec.« Dvignila je kozarec, se postavila na noge in s široko razprtimi rokami zavpila: »Dobrodošli v svet plemičev z Upper East Sida! Utopljammo se v Pradi in Gucciju, z nas kar padajo diamanti, nimamo pa nobene svobodne volje! Sploh nobene!«

Smeje sem jo povlekla nazaj na kavč. Ko se je z zadnjico dotaknila sedeža, se je njen smeh spremenil v histerijo in šampanjec se je polil po dragocenem oblazinjenem pohištvi. Toda smeh je zamrl, ko so se druga za drugo prižgale klubske luči. Glasba je utihnila in bogataši z Manhattan so se začeli prebijati do svojih limuzin in avtomobilov. Ura je bila tri zjutraj, šest ur je še ostalo do odhoda iz mesta, ki sem ga ljubila z vsem srcem.

Ko se je klub izpraznil, sva kar obmolčali. Marietta se je nato obrnila in me pogledala. »Tako zelo te bom pogrešala, Caresa! Pojma nimaš, kako zelo!«

Srce se mi je trgalo, ko sem opazovala, kako so ji po licu tekle debele solzne kaplje. Nagnila sem se naprej in objela najboljšo prijateljico, pravzaprav sem se kar obesila nanjo, kot bi mi šlo za življenje. Ko je objem popustil, sem rekla: »Ne skrbi, Etta, ne boš dolgo brez snubca!«

»Nikar ne govori,« je rekla in debelo požirala. »Oče že ima seznam potencialnih soprogov. Kar slabo mi je od tega. Kmalu pričakuj klic, v katerem boš izvedela vse o vampastem snobovskem lordu ali vojvodu, ki mu bom obljudljena.«

Zmajala sem z glavo. »No ja, tudi ti si snobovska in vase zagledana!« sem jo dobrovoljno dregnila.

Marietta je najprej zazijala od besa, nato pa razoroženo pokimala in priznala: »Ja, menda bo kar držalo!« Malce sem se zasmejala, a veselje je hitro prešlo, ko so me obšle misli na Italijo.

»Vem, da te skrbi, Caresa,« je rekla Marietta z glavo na moji rami. »Vendar ti ni treba, res. Tvojega princa sem videla, in kakorkoli je že domišljav in vlačugast, je vsaj poštena paša za oči!« Potrepljala me je po nogi. »In dobil bo prav *tebe*. Nisi samo najboljša duša, kar jih poznam, tudi lepa si prav toliko! Tvoji temni lasje, ogromne temne oči in zagorela italijanska polt ... v hipu, ko te bo videl, ga bo sezulo!«

»Misliš?« Dvomila sem, saj sem slišala govorice. Princ Zeno se mi ni zdel tip, ki bi ga sezulo karkoli, kar ni on sam.

»Prav gotovo!«

Obmolknili sva in kar dolgo molčali, nato pa sem rekla: »Pogrešala te bom, Etta!« Marietta je odobravajoče zavzdihnila. »Mogoče pa me oddajo kakemu avstrijskemu baronu in pošljejo v Avstrijo. To ne bi bilo tako slabo, bi bili vsaj blizu!«

»Res je, ne bi bilo slabo!«

»Daj no, princeska,« je rekla Marietta in počasi vstala, »spravimo te zdaj domov, da boš zjutraj sveža poletela do palače svojega princa!«

Vstala sem in se posločila. A ko sem že stopila proti vratom in limuzini, ki me je čakala zunaj, je Marietta pritekla nazaj in zgrabila skoraj še nenačeto steklenico šampanjca. Skomignila je. »Ali pa se do konca nalijska na zadnjih sedežih tvoje limuzine in se še zadnjič popeljeva skozi Manhattan!«

Olajšano sem se nasmehnila. »Odlična ideja!«

Čez eno uro, ko sva pili in v jasni nočni svetlobi New Yorka kukali skozi odprto streho limuzine, se me je polastil resničen strah. V Italiji nisem živela od svojega šestega leta, pojma nisem imela, kaj lahko pričakujem. Zato sem pila šampanjec, se smejala Marietti in pozabila na princa, dolžnost in izročilo.

No ja, vsaj do sončnega vzhoda, ko se je začelo novo poglavje mojega življenja.